

General | | Actualitzat el 20/04/2021 a les 09:30

«No podia tenir al meu cos una criatura que no sabia ni si respiraria»

El calvari d'una mare per interrompre voluntàriament el seu embaràs d'una filla amb malformacions molt greus

[inicicentrareport]A la setmana vint de gestació, no hi havia hores disponibles per fer-me l'ecografia morfològica i me la van donar a punt de fer les 22, faltaven dos dies. Allà descobreixen que **la meva filla tenia una doble fissura palatina**, un forat a la boca i al paladar.

El professional que em va atendre no li va donar importància més enllà d'una breu explicació del que era i l'advertència que hauria de parir a un lloc amb UCI prenatal. El meu company i jo vam sortir de l'hospital, **vam demanar una segona opinió** a una altra sanitària i ens van confirmar que es tractava d'una malformació greu: amb un doble forat al llavi i al paladar **no m'asseguraven ni que pogués respirar ni succionar**. Vaig decidir fer una interrupció voluntària de l'embaràs. Allà va començar el meu calvari.

Com que estàvem de 21 + 5 teníem 24 hores per decidir-ho. Vaig sortir de l'hospital amb el diagnòstic morta en vida. Segons el professional que ens va atendre podíem estar perfectament 10 anys tancades a l'hospital intentant lluitar per la vida de la meva filla, en el cas que respirara al nàixer, començaríem amb les intervencions, pròtesis... fins que pogués empassar. Tampoc ens asseguraven la parla ni oïda per ser conductes directament relacionats. **Tenia clar que no volia una vida així tampoc per ella.**

Quan vaig arribar al CAP em van dir que **ja no era a temps per fer una interrupció** voluntària d'embaràs (IVE), que havia de passar per un comitè ètic i que el procediment era lent. De fet si aquell comitè decideix que no és un perill per a la vida (per exemple nàixer sense braços no es considera perill), no podria avortar.

Em van derivar a una metgessa de guàrdia perquè vaig insistir. Em va començar a dir que estava a punt de matar a una persona, que el procediment d'IVE era molt bèstia, que anava a parir una xiqueta viva i me la posarien els braços fins que es morís i ens va recomanar mirar un documental/llibre que es deia "el síndrome del nido vacío".

Em van fer sentir molt malament, em van dir que allò era una "eutenàsia", que estava a punt de matar a la meva filla. Era el meu cos, jo decidia, no podia tenir 20 setmanes més al cos sense saber ni tan sols si viuria. Qui em deia que respiraria quan l'hagués parit?

Em vaig presentar altra vegada al CAP i els vaig dir que **o m'ajudaven en la interrupció o aniria on fes falta perquè me la traguessin**. No podia la tenir 20 setmanes més al meu cos sense saber ni tan sols si viuria. Qui em deia que respiraria quan l'hagués parit?

L'endemà vam anar a una clínica privada per tenir una altra ecografia morfològica i que ens assegurassin el diagnòstic. La metgessa ens va fer l'ecografia sense aprofundir en el que li havíem dit que ens acabaven de diagnosticar, segons ella per ser un problema simplement estètic i **sense saber ni tan sols explicar-nos ni assegurar-nos si respiraria**, sentiria, menjaria, parlaria, en definitiva, viuria.

No ens assegurava si respiraria, sentiria, menjaria, parlaria

Aquella mateixa tarda em vaig presentar al CAP i els vaig dir que o m'ajudaven en la interrupció o aniria on fes falta perquè me la traguessin, que acabava de demanar cita en una clínica privada a Barcelona l'endemà al matí (dia exacte de les 22 setmanes).

Finalment, la sisena professional que vam consultar en menys de dos dies, una llevadora, en veure la nostra desesperació **ens va fer un volant per anar a la clínica de Barcelona** a avortar en caràcter d'urgència.

Allà feien avortaments al costat d'on feien operacions estètiques. Al costat podies tenir una persona que s'estava fent un blanquejament anal. **Era com una fàbrica amb cortines una al costat de l'altra.**

Recordo una dona plorant sense parar al meu costat perquè era el quart embaràs i no podia tenir una quarta criatura, una altra dona havia vingut d'Eivissa amb avió per avortar i trucava a la seva família per explicar-ho. **Sentia els crits de sa mare a través del telèfon des de la meua llitera.**

Jo estava totalment sola i m'assabentava de tot. No tenia accés ni a parlar amb el meu company ni amb ningú, perquè **em van informar que entraria a les 8**, m'operarien a les 9 i que aniria despertant de l'anestèsia. No va ser així. A les 15h, després de sis hores dilatant, vaig entrar a quiròfan. No em van dir ni com m'anaven a intervenir ni res. Va ser molt fàcil, molt ràpid i molt trist.

Al cap de pocs mesos de l'avortament em vaig tornar a quedar embarassada. Ara tinc un bebè de deu mesos. **Després d'una pèrdua diuen que sempre venen bebès que aporten una mica de llum, un nadó arc de Sant Martí, i va ser així.**

Un testimoni en primera persona, recollit per la periodista Alba Carreres
Foto cedida
[Llegir més «Històries de vides» aquí](#)

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}
```


[ficentrareport]